

1964 Maciņa, 20

e a l u t ē

7 1964
rugsējis

turinys

Knygutė	3
Vytė Nemunėlis	
Pasikalbėjimai	4
Dėdė Juozas	
Iš visų gražiausia	5
B. Voveraitė	
Šokim	6
O. B. Audronė	
Veidrodėlis ir Murksas	7
J. Jankus	
Sapnas	11
S. M. K.	
Pupučio gimtadienis	12
Linutė	
Vytuko eksperimentas	14
Danutė Bindokienė	
Draugai	16
J. Slėnys	
Ar žinai...	18
Kelionės ir nuotyk. Lietuvoje	19
A. Bendorius	
Truputį pagalvok	22
Gaublio galvosūkis	23
Valdukas	24
E. Gimbutienė	
"Eglutės" šventė	27
Mūsų kūryba	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1, 4, 12
E. Muliolienė	— 3
P. Osmolskis	— 6, 7, 26
Ses. M. Kristina	— 11, 22
Ada Karosaitė	— 19
A. Balukas	— 21

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

7

rugsėjis 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTE — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

KNYGUTĖ

Vytė Nemunėlis

Aš knygutė nedidutė,
Bet dalykų daug žinau;
Šimto metų neturiu –
Viską, viską išmanau.

Aš knygutė gero būdo,
Man negaila pasakyt,
Tik lapelį po lapelio
Prašom visą paskaityt.

E. MULIOLIENE

PASIKALBĖKINĖ

APIE PARTIZANUS

Dėdė Juozas

Kas tas jaunas vyras, kuris ilgas laikas vaikšto neramus, susirūpinęs. Kartais atsikelia naktį, nueina į slaptą vietą, išsiima šautuvą, pažiūri į jį, pavarto, patikrina, ar veikia ir vėl paslepia. Kas tas vyras? Gal koks plėšikas?

Jis nakties tamsoj susitinka su kitais, kaipą slapta tariasi, planuoja; vėliau pasiima šautuvą, kažkur su kitais išeina ir grįžta tik prieš aušrą. Kitą naktį jis valo ginklą, vėl patikrina, ar veikia ir paslepia.

Paskui į tuos namus atvažiuoja policija, kažką klausinėja, apžiūri ir vėl išvažiuoja. Tą patį vakarą tas jaunas vyras su mama ir tėčiu užsidaro mažame kambary ir ilgai, tyliai kalba. Jis atsineša šautuvą, daug šovinių, o mama paruošia kelionei krepšį su maistu. Atsisveikindamas jis atsiklaupia, motina užkabina kryželį ant kaklo, tėvas peržegnoja. Tada jis greitai atsibučiuoja, paima ginklą ir maistą ir bėgte bėga į artimiausią miškelį. Iš po medžių išlenda dar pora vyrų ir visi partu nužygiuoja į didesnius miškus.

Pasilikę tėvas ir mama pasimeldžia ir vos spėja nueiti poilsio, kai į duris kažkas smarkiai ima belsti. Į vidų įsiveržia svetimi kareiviai. Ieškinėjo po namus ir neradę jaunojo vyro suima ir išsiveža tėvą ir palieka verkiančią mamą.

Kas tas vyras, kuris su šautuvu nuėjo į miškus? Ar tai plėšikas? Ne! Tai Lietuvos partizanas.

Kai Lietuvą užpuolė ir pavergė svetimieji, daug tokių vyrų ir moterų, ne tik jaunų, bet ir vyresnių, palikę savo namus, išėjo į miškus ginti Lietuvos laisvės. Vaikai palikdavo tėvus, tėvai — vaikus, broliai — seseris ir tūkstančiais eidavo į miškus. Jie save vadindavo miško broliais.

IŠ VISŲ GRAŽIAUSIA

B. Voveraitė

Iš visų gražiausia
Lietuva tėvyne.
Ten saulutė tartum aukso,
ten dangaus mėlynė.

Ten Dubysa ir Šešupė,
mielas Nemunėlis,
ant šakytės šarka tupi,
o darželiuos gėlės.

Ten močiutė, senutėlė
brolelius palydi,
šalia kelio vieškelėlio
dobilėliai žydi.

Piemenėliai žalioj pievoj
birbynėlėm birbia,
paliai kelią rymo Dievas,
mums širdelės virpa.

Ak, norėčiau vieną kartą
tėviškėn sugrįžti!
Baltas beržas ten prie vartų,
mūsų ten jaunystė.

*Miško broliai susijungdavo į didelius būrius. Miško tankumy-
nuose išsikasdavo žemėje namus ir ten apsigyvendavo. Jie užimdavo
kalėjimus ir išvaduodavo nekaltus kalinius, užpuldavo traukinius ir
paleisdavo į Sibirą vežamus lietuvius, gindavo skriaudžiamuosius ir
bausdavo negeruosius.*

*Sunkus buvo miško brolių gyvenimas. Jiems trūkdavo ginklų,
šovinių, maisto ir rūbų. Priešas juos persekiojo dieną ir naktį.*

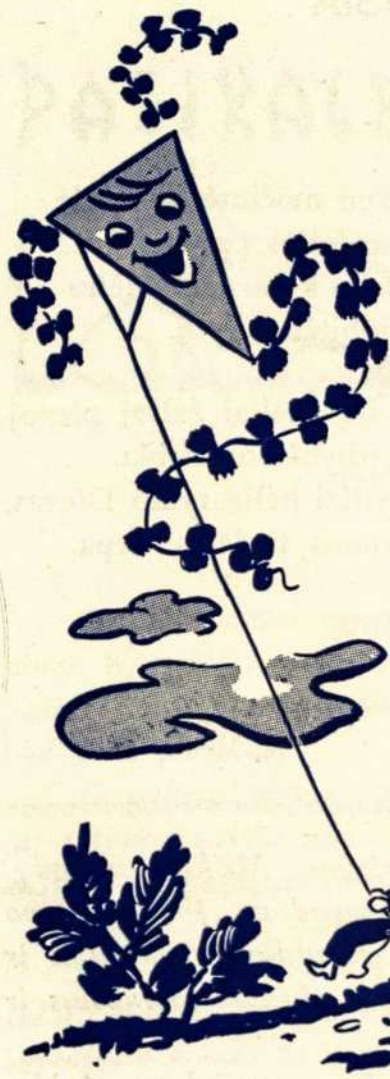
*Gal jums, jaunieji mano bičiuliai, dabar kartais baugu tamsoje ir
į kiemą išeiti. O Lietuvoje jūsų amžiaus vaikai, berniukai ir mergaitės,
eidavo naktimis į miškus ir slapta nešdavo miško broliams maisto, rū-
bų ir ginklų. Jie žinojo, kad ten vargsta Lietuvos laisvę gindami jų
tėveliai, broliai, seserys ar kaimynai.*

*Ilgai kariavo su rusais Lietuvos partizanai. Daugiau negu dešimt
metų. Daug mūsų laimėjo, bet priešas buvo stiprus, o mūsų broliams
niekas nepadėjo. Daug partizanų žuvo, daug išvežta į Sibirą, o kiti
kovą turėjo nutraukti.*

*Nors pasaulis mūsų partizanams ir nepadėjo, bet mes jų niekada
nepamiršime. Lietuviai visame pasaulyje ir dabar veda kovą už Lietu-
vos laisvę. Ir jūs, gerieji 'Eglutės' skaitytojai, ruoškitės kovai už lais-
vę. Kas žino, gal ir jums kada nors teks būti Lietuvos partizanais.*

ŠOKIM

O. B. Audronė

Svyra šakos tų beržų,
Mirga lapai — tai gražu!
Šokim, sukimės ratu
vis kartu, kartu, kartu...

Žydi pievos — tiek gėlių!
Šokim, siauskim rateliu —
Apsisukime abu —
Tai smagu, smagu, smagu!

Tyliai suošė klevai —
Bėgu — vykis — pagavai —
Saulė, gėlės ir dangus.
Tai žaruoja laimė mūs!

MISLĖS

Surinko Danutė Bindokienė

1. Viską girdi, bet niekam nieko nesako.
2. Raudonoje priemenėje balti krūmai dega.
3. Raudonas gaidys po baltas tvoras šokinėja.
Lojės, lojės šunelis, šmakšt už durelių.
4. Panešti galima, suskaičiuoti ne.
5. Iš penkių atimt penkis, lieka penki.
6. Dega be ugnies, muša be lazdos.

Atsakymai:

1. ausys, 2. dantys, 3. liežuvis, 4. plaukai, 5. pirštai pirštiniėje, 6. širdis.

VEIDRODĖLIS IR MURKSAS

J. Jankus

Ežero pakrašty apsigyveno didelis kiškis. Visas rusvai širmas, o uodegytė balta. Dėl tos uodegutės baltumo jį Murksas Veidrodečiu pavadino ir tas vardas visoj paežerėj prigijo ir kiškiui gyvenimą gadino ypač, kad jis buvo visiškai rimtas kiškis: ir burna plati, ir ūsai dideli, ir ausys stačios, ir dantys ilgi, platūs ir geltoni. Netiko jam Veidrodečio vardas dar ir dėl to, kad turėjo savo nuosavą trijų miegamųjų namą, gražią žmoną, du sūnus ir vieną dukterį. Bet vistiek visi Veidrodečiu vadino.

Tą rytą Veidrodečis buvo padaręs daug darbo: iš vieno daržo parsinešė glėbį kopūstlapių, ant kelio rado morką ir pusę galvos saloto, viską nuvalė, rūpestingai aptvarkė ir sukimšo į šaldytuvą. Visą rytą dirbo sukaitęs, o žmona su vaikais miegojo, lyg namuose visiškai

nieko nesidarytų. Ir barzdą nusiskuto ir ūsus apsikarpė ir ausis gražiai sustatė, galiukus užpakalin nulenkę, o šeima vis miegojo ir miegojo.

Veidrodelis pradėjo pykti. Pirma krankšėjo, paskum ėmė kosėti: — niekas nė nepajuto.

— Gerai, — pagalvojo. — Jeigu taip, tai taip. Išeinu. Reikia ir man pagyventi.

Argi jie vieni tegali daryti, kaip patinka? Jeigu jie gali nekreipti į mane jokio dėmesio ligi pietų, aš galiu į juos nekreipti jokio dėmesio po pietų!

Žinoma, kad galiu! — garsiai pasakė.

Pastovėjo, pastovėjo vidury virtuvės, pagaišo, išsiėmė iš šaldytuvo kopūstlapį, suvalgė. Valgė ne todėl, kad būtų norėjęs, bet, kad nereikėtų taip greitai išeiti. Prasidarė dukters miegamąjį, duktė miegojo; pradarė sūnų — abu miegojo, pradarė žmonos, ir ta vieną ausį pasiklojusi, kita užsiklojusi taip pat miegojo.

— Gerai, — pasakė pats sau ir išėjo.

Pastovėjo prie durų, pasiklausė, ar kas nesujudęs. Niekas nesujudėjo, niekas atgal nešaukė.

Nuėjo per kiemą ligi vartų kojomis į taką papupnodamas, parymojo ant vartų: niekas atgal nešaukė.

— Gerai! — paskutinį sykį pasakė, garsiai trinkelėjo vartelius ir išėjo.

Rytas buvo labai gražus. Iš ežero pūtė vėjas ir nešė į krantą žuvų kvapą. Veidrodelis nusipurtė. Jis nemėgo to kvapo, ir pats negalėjo suprasti ko čia apsigyveno. Žmona nenorėjo čia apsigyventi: ji nemėgo vėjo. Vaikai nenorėjo čia apsigyventi: juos gasdino žmonių daugybė. O Veidrodelis irgi nelabai norėjo, bet jis buvo šeimos galva ir nors vieną sykį norėjo padaryti pagal save.

Ir padarė, bet ramybės neturi. Žmona miega, miega, atsikelia ir sako:

— Šiandien jau vėl vėjas pūčia, ir man kaulus tuoj pradės gelti. Negalėjai pasistatyti namą kur toli miškuose. Visada būtų užuovėja ir niekada sirgti nereikėtų.

Atsibunda vaikai, vėl tas pats. Kiekvienam vis kas nors nepatinka. Veidrodelis paėjo keliu ant kalniuko, pažiūrėjo į namus: nieko nebuvu matyti.

— Tegu sau rūpinasi, kad neras manęs atsikėlę. Valgyti turi ko, o pasirūpinti gali.

Paėjo toliau, kad per krūmučius nebebūtų matyti namų ir atsistojo ant ežero kranto.

Ežeras buvo mėlynas mėlynas. Toli plaukė didelis laivas, purvindamas dangų labai juodais dūmais, keliose vietose baltavo burės. Vėjas buvo nustojęs pūsti iš ežero, ir oras kvepėjo dobiliukų žiedais ir ramunėmis. Veidrodėlis nusiskynė dobiliuką ir pradėjo pešioti po vieną žiedelį. Valgyt jis nenorėjo, bet taip buvo smagu laikyti burnoj saldų daiktėlį.

Nuo kopūstų nešimo jautė nuovargį. Atsisėdo prieš saulutę ir pradėjo snausti. Atviromis akimis tebežiūrėjo į ežerą, bet matė didelį, didelį kopūstų daržą, pilną kietų kopūstų galvų ir tokių didelių, kad kiekviename galėtų išsigriaužti olą, atsigulti ir patogiai išsimiegoti. Per kopūstų daržą palengva plaukė didelis, didelis juodas laivas su ilga uodega ant dangaus rašydamas tamsius debesis. Iš laivoėjo kvasas ir pasiekė nosį. Negeras ir gaišus toks, lyg snukutį kas būtų gyva mėsa patrinęs. Veidrodėlis kruptelėjo ir nuvaikė snaudulį. Nuvaikęs snaudulį antrą kartą kruptelėjo. Tiesiai priešais per pievutę uodegos galytį vizgindamas sėlino Murksas, juodas didelis katinas, kurį kiškis kiekvieną rytą matydavo šalia kopūstų daržo ant tvoros murksantį.

Veidrodėlis puptelėjo kojomis į žemę.

— Sveikas Murksai. Nori seną draugą išgazdinti! — nusijuokė ir pasirengė bėgti, jeigu Murksas šoktų už gerklės imti.

Murksas susisarmatijo ir užsidengė kojomis akis. Jis manė, kad Veidrodėlis gerai įmigęs, ir tikėjosi ilgam laikui pasidaryti gero užkandžio. Miegantį gal būtų kaip ir paėmęs, bet kaip pabudo... Po valandėlės nusidengė akis bet vis atrodė susisarmatinęs.

— O nepyk, Veidrodėli. Juk tu ši rytą vėl mūsų kopūstus glėbiais vilkai, — pasiteisino.

— Nukritusį lapą pasiėmiau. Juk vistiek būtų supuvęs, — labai švelniai atsakė kiškis ir vėl išsitiesė ant pievutės, tik snausti nebuvo noro. Kur dideli katinai vaikšto, protingas kiškis niekada negali ramiai miegoti.

O katinas buvo ir gerai išsimiegojęs ir nepavargęs. Jis nė galvoti negalvojo nueiti kur kitur ir Veidrodėlį palikti vieną.

— Dar toli vakaras, — pasakė, pamatęs, kad kiškis nori miego.

Jam patiko Veidrodėlį paerzinti.

— Dar nėra gerų pietų, — nusižiovavęs atsakė veidrodėlis.

Murksas išsitraukė iš kišenės du kauliukus, ne viščiuko ir ne palikęs, bet tokius keturkampius su taškučiais šonuose, ir pradėjo mėtyti.

Logys
Veidrodėliui patiko žiūrėti, kaip jis mėto. Ir snaudulys bežiūrint praėjo.

— Gal pažaisim, — pasiūlė katinas.

Veidrodėlis tingėjo žaisti.

Jis pajudino kaulelius ir pastūmė į šalį.

— Nenoriu, — pasakė.

Murksas sumetė kaulelius į kišenę ir išsitraukė kortas, su paveikslėliais. Karaliai buvo katinai, mergaitės peliukės, kapliukai jau ni kvaili zuikučiai.

— Einam palošti, — pasakė.

Veidrodėlis pavartė kortas. Jam patiko žiūrėti paveikslėlius, tik buvo pikta, kada karaliais nupiešti katinai, o ne kiškiai.

Jis pastūmė ir kortas į šalį.

— Nebūk tinginys. Žiūrėk, aš statau visą kopūstų daržą, o ką tu?

Veidrodėlis galvojo. Jis neturėjo ką statyti.

— Neturiu ką, — tingiai pasakė ir pasikišo kojas po krūtine.

— Kaip neturi. Statyk namus. Pagaliau aš galiu ir nusileisti. Tik pagalvok, jeigu išloši, savo nuosavą kopūstų daržą turėsi.

Veidrodėlis garsiai nuryjo seilę.

— Gerai, statau, — pasakė ir nusišypsojo, kad net visi dantys pasirodė.

— Vaiką? — iš džiaugsmo pašoko Murksas.

— Ežerą. Visą ežerą statau prieš tavo daržą.

Katinas susiraukė, o Veidrodėlis šypsojosi, kad net geltoni dantys švietė.

— Žvejoti galėsi. O jei pats nenorėsi, iš kiekvieno žvejo po žuvį paimsi, — pradėjo erzinti Veidrodėlis.

Murksas dar labiau susiraukė, bet greitai vėl nusišypsojo, pasklaidė, pasklaidė kortas, susikišo į kišenę, nuėjo pakalnėn, atsitūpė ant akmens ir ėmė žiūrėti į vandenį. Iš ežero kilo žuvų kvapas, ir Murksui buvo pilna burna seilių. Toliau šmėksojo nedidelės žuvytės, bet prie akmens nėjo. Už kelių žingsnių stovėjo meškeriotojas, guminiiais batais ligi pat šakumo apsiavęs, augščiau kelių įsibridęs traukė žuvis ir dėjosi į krepšį. Murksui ėmė viduriai gurgti į žuvis bežiūrint. Jis apsisuko, nušoko nuo akmens ir vėl užlipo į kalną.

Veidrodėlis miegojo. Ausimis, kaip dideliais lapais akis užsidenęs, pirmutines kojas po krūtine pabrukęs, minkštą snukutį į baltą dobilo žiedą atrėmęs.

SAPNAS

S. M. K.

Ū-ū

Tai smagu!
Kai aš tiktai
užmiegu,
Tuoį sapnuoju,
kad skrendu.
Tarp pilkųjų
debesų,
prie saulutės,
prie žvaigždžių.

Murksui vėl sugurgė pilvas. Jis apsilaižė, uodegą ištiesė, pilvą į žemę atsirėmė, kad žingsnių nebūtų girdėti, kad po kojomis net žolelė nesuslamėtų ir pradėjo slinkti artyn. Paslenka, sustoja pasiklauso, vėl paslenka. Artyn, artyn. Akys pasidaro didelės. Raumenys įsitempia, kaip stygos. Žibančiam juodam kaily kiekvienas plaukelis pasidaro gyvas. Dar per toli, dar per toli. Prišliaužė per gero katino ilgumą, prisitūpė, ir... Veidrodelis pakėlė nuo akių abi ausis. Ir dar išsišiepė. Murksas baisiai susisarmatino ir taip pat išsišiepė.

— Ar iš arčiau norėjai mane pamatyti? Žiūrėk! Juk aš labai gražus, — juokėsi kiškis.

Murksas dar labiau susisarmatino. Ir dar labiau supyko, kad koks niekam vertas Veidrodelis gali jam sarmatą daryti, bet šnekėti pradėjo labai maloniu balsu.

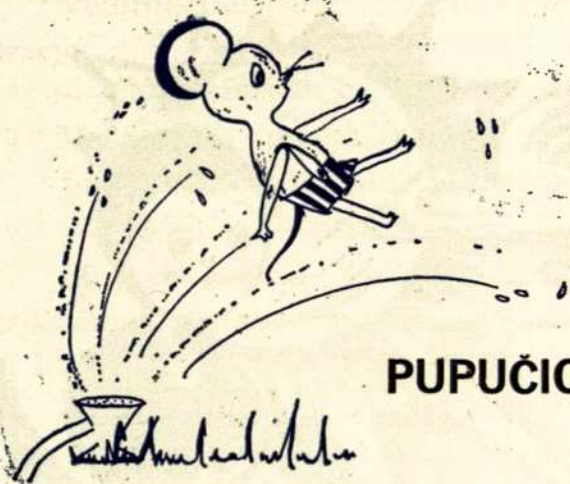
— Ne, aš tik norėjau pažadinti. Ką tu čia miegi ir miegi. Aš va nuėjau, prisigaudžiau žuvų, prisikirtau, prisikirtau, o dabar pasivaikščioti norėtusi. Gal einam paežerėmis pasidairyti?

Veidrodelis pasiražė, nusiskynė iš panosės dobilo žiedelį ir pradėjo pešioti.

— Einam, — pasakė.

Abu nusileido į paežerę. Didysis laivas jau buvo seniai nuplaukęs, tik toli toli dar gulėjo juodų dūmų debesys.

(Bus daugiau)

PUPUČIO GIMTADIENIS

Linutė

Puputis pravėrė snukutį ir nusižiovavo. Jis žinojo, kad jau rytas, bet nenorėjo dar akių pramerkti.

— Viskas per greit prasidės, — galvojo sau Puputis užsimerkęs. — Šiandien tokia ypatinga diena, kad nenoriu per greit ją pradėti. Šiandien mano gimtadienis!

Toks šiltas, malonus jausmas perbėgo Pupučiiui per visą uodegytę ir kuteno ausis. Net ūseliai suvirpėjo.

— Taip, šiandien. Šiandien viskas bus kitaip. Visaip. Kažkaip netaip, kaip visada. Kitoniška diena, kitoniškas aš. Labai smagu — bus, — ir Puputis išsoko iš lovos. Bumpt. Tiesiai pro langą, pliumpt. Jis pataikė ant šliaukos, kuria laistė žolę. Vos spėjo Puputis išsižioti ir kaip reikiant atsimerkti, kai pasijuto, jog jis skrenda.

— Gelbėkit! — sucypė Puputis labai mažu balseliu. Vandens srovė iš šliaukos jį šovė tiesiai į viršų. Jis kažkur skrido, galva žemyn.

— Hmmm. Visai neblogai, giliau šį reikalą apgalvojus. Būsiu astronautas ir pasieksiu mėnulį. Kažin ar mėnulis tikrai iš sūrio padarytas, kaip pasakose sako. Kažin...

— Bet Puputis nespėjo ilgai galvoti, kadangi jo uodegytė užkliuvo už medžio šakos. Kelionė į erdves staigiai užsibaigė.

Bekabodamas sau ore Puputis ėmė mąstyti:

— Kažin ar čia Mėnulis? Čia tikrai labai aukštai, tik nežinau, kur tas čia yra. Gal ant žvaigždės pakliuvau? — Puputis įsidrąsino ir nukabino truputį skaudančią uodegytę nuo šakos. Jis apsivertė geron pusėn — kaip peliukams tinka būti ir buvo bepradėjęs išmėginti medžio lapų skonį. Tik staiga jis užuodė kvapą. Malonų kvapą. Viliojantį kvapą. Labai patrauklų kvapą. SŪRIS!!!

Kvapas šokinėjo jam apie nosytę ir tampė ūsus. Tik sūrio kvapas taip gali peliukui padaryti.

— Iš kur jis? — nekantriai ant šakos šokinėdamas spėliojo Puputis.

— Aha! Matau. Iš to maišelio, — užsimerkęs Puputis pliumpt įkrito tiesiai į tą maišelį. Vytukas manė, kad tik lapas į jo pietų maišelį įkrito. Nieko tokio! Puputis tylėjo. Buvo tamsu. Sūrio kvapas vis virpino jo ūsus. Jis bijojo padėti.

Ilgai Puputis ištupėjo tame maišelyje. Atrodė kaip savaitė. Pagaliau jis nebegalėjo ištverti ir pradėjo žnaibyti sumuštinį su sūriu. Užbaigė vieną sumuštinį. Užbaigė antrą. Skonis pradėjo keistis. Lyg toks sausesnis, lyg popieris, lyg visai panašus į popierinio maišelio skonį...

— Oi, gelbėkit! — sucypė Puputis. Tamsus vandeny nas jį praryjo. Smala! Dumblas! Kažkas baisiai juoda. Pilnas snukutis, pilnos akys, pilnos ausys!

— Nu, kas čia dabar atsitiko? Rodos taip saugiai maišelį ant rašalo butelio padėjau... — nustebo Vytukas.

Išgirdęs Vytuko balsą Puputis rimtai nusigando. Atbulas kažkaip išrepliojo iš rašalo butelio ir ėmė bėgti ko greičiau pas mamą. Mažais, kreivais, juodais žingsneliais jis dūmė namo. Užteko klasių, užteko mokyklos.

— Ar čia tikrai mano vaikas? — nustebo mama pelė. — Juk jis būdavo pilkas ... Eikš pagiedosiu "Ilgiausių metų" savo negriukui peliukui!

Puputis nusišypsojo ir pakrutino rašaluotus ūsus.

— Taip. Šiandien viskas kitaip. Visaip. Netaip kaip kasdien...

VYTUKO EKSPERIMENTAS

Danutė Bindokienė

Didžiausias Vytuko turtas buvo apiplyšusi kartoninė dėžė grūste prigrūsta įvairiausių tuščių buteliukų. Nesvarbu kokių nuostabių žaislų nupirkdavo tėvai ar padovanodavo močiutė, Vytukas už viską maloniai padėkodavo ir tuoj vėl grįždavo prie bonkučių. Išrikiuodavo jas virtuvės grindyse, pilstydavo vandenį, kartais nuspalvotą vandeniiais dažais, darydavo nesibaigiančius "eksperimentus". O jeigu kartais mamytė įpildavo pusę buteliuko acto ir ten dar įberdavo šaukštelį kepimo miltelių! Kad supykdamas rūgštis, kad imdavo šnypšti, putoti, Vytukas net rankomis plodavo iš džiaugsmo.

— Tai išaugs mums chemikas — šypsojosi tėtis ir mama, kai spinduliuodamas džiaugsmu berniukas jiems atnešdavo parodyti kampuočius druskos kristaliukus išaugintus ant storo siūlo sūriame vandenyje.

Ne visi Vytuko eksperimentai taip nekaltai baigdavosi. Visa šeima dar ir dabar tebevartojo tamsiai mėlynas paklodes, po to, kai jis supylė į skalbiamą mašiną didžiulį butelį rašalo. Arba tada, kai vietoj trašos tablečių sukišo į kambarinių gėlių vazonus kandžių nuodų kristalus... Arba, kai į kunkuliuojantį sriubos puodą įmetė muilo gabalą... Arba...

— Nupirkit tam vaikui žaislinę chemiko laboratoriją — dažnai patardavo tėvams draugai. Aiškiai įgimtus gabumus tam turi.

Pagaliau vieno gimtadienio proga berniuko močiutė padovanojo didžiulę, vos pakeliamą dėžę. Kai margi popieriai ir kaspiniai buvo nudraskyti ir jis pažvelgė į vidų, Vytuko akys nušvito skaisčiau kaip visos žvakutės ant gimtadienio torto. Kiek čia buteliukų, stiklinių vamzdelių, piltuvėlių ir dar visokių nuostabių dalykų buvo sudėta!

— Kažin ar ne per mažas? — kraipė galvą tėvelis.

— Juk tie chemikalai baisūs nuodai — rūpinosi mamytė — dar susirgs...

O Vytukas tik išmylavo močiutę už tokią dovaną ir nusitempė dėžę į savo kambarį. Ilgai vartė daiktus, uostė keistus miltelius krepšiuokuose, kliukino skysčius užkimštuose buteliukuose, mėgina net suskaityti painius jų vardus ir dar painesnes instrukcijas. Tačiau, nors raidės jau buvo visai geros Vytuko draugės, žodžiai iš jų nevisuomet išeidavo. Nemokėjimas skaityti berniuką nei kiek neatgrasė nuo naujų eksperimentų. Dar įdomiau taip. Gal jam pavyks išrasti kokią negirdėtą formulę, kas žino. Iškraustęs daiktus ant nedidelio stalelio, jis ėmė maišyti viską iš eilės. Vienoki milteliai šniokštė, burbuliavo panašiai kaip actas, kitoki vandenį dažė visokiomis spalvomis, dar kiti rodos nieko ypatingo nedarė. Tik įpylus tokių skaisčiai geltonų į jau turimą skiedinį, reikalai sparčiai pagyvėjo. Stiklinaitėje ėmė marmėti spragėti, net geltoni dūmeliai pasirodė. Vytukas taip susidomėjo, kad neatkreipė dėmesio į savotišką kvapą, sklindantį su vingriais garais, lyg naują dėžę rūgščių kopūstų būtų kas atidaręs. Dėl viso ko vaikas įvertė dar gerą žiupsnį geltonųjų miltelių.

— Kas čia svyla? — pakėlė galvą tėtis kitame kambaryje.

— Vytai, ką tu darai? — šūktelėjo mama.

— Tik eksperimentus — ramiai atsakė vaikas nenuleisdamas akių nuo keistojo bandymo, nors nemalonus kvapas jam ėmė ašaras spausiti. Netrukus kambarėlyje ilgiau pasilikti nebuvo įmanoma. Vytukas tvirtai užsiėmė nosį pirštais ir nėrė pro duris. Gi indelyje įkyriai geltonas skystis vis putojo, kliuksėjo iki ėmė virsti, garmėti per kraštus ant stalelio, nuo stalelio ant kilimo. Kvapas dabar buvo toks stiprus net tėvai susirūpino.

— Tokio biaueraus kvapo tikrai niekada neteko užuosti — skundėsi mama prispaudusi kvėpaluotą nosinaitę prie burnos — iš kur jis atsirado?

Vytukas tik ranka parodė į savo kambarėlio pusę ir išbėgo laukan.

Nemalonusis kvapas įsisiurbė į visus drabužius, baldus ir daiktus. Buvo tiesiog neįmanoma bute išverti. Vytukas su tėvais net dvi naktis miegojo netolimame viešbutyje, iki kambariai išsivėdino. Kai šeima vėl grįžo namo, berniukas surinko visus savo buteliukus, miltelius, piltuvėlius ir sumetė į atmatų dėžę. Jis buvo nutaręs geriau tapti astronautu ir skraidyti blizgančiomis raketomis į tolimes erdves.

LINKSMUTIS

Mes draugai – jis ir aš.
Ir tikrai – ar nežinai?
Aš vienoks,
Jis kitoks –
Bet mes draugai.

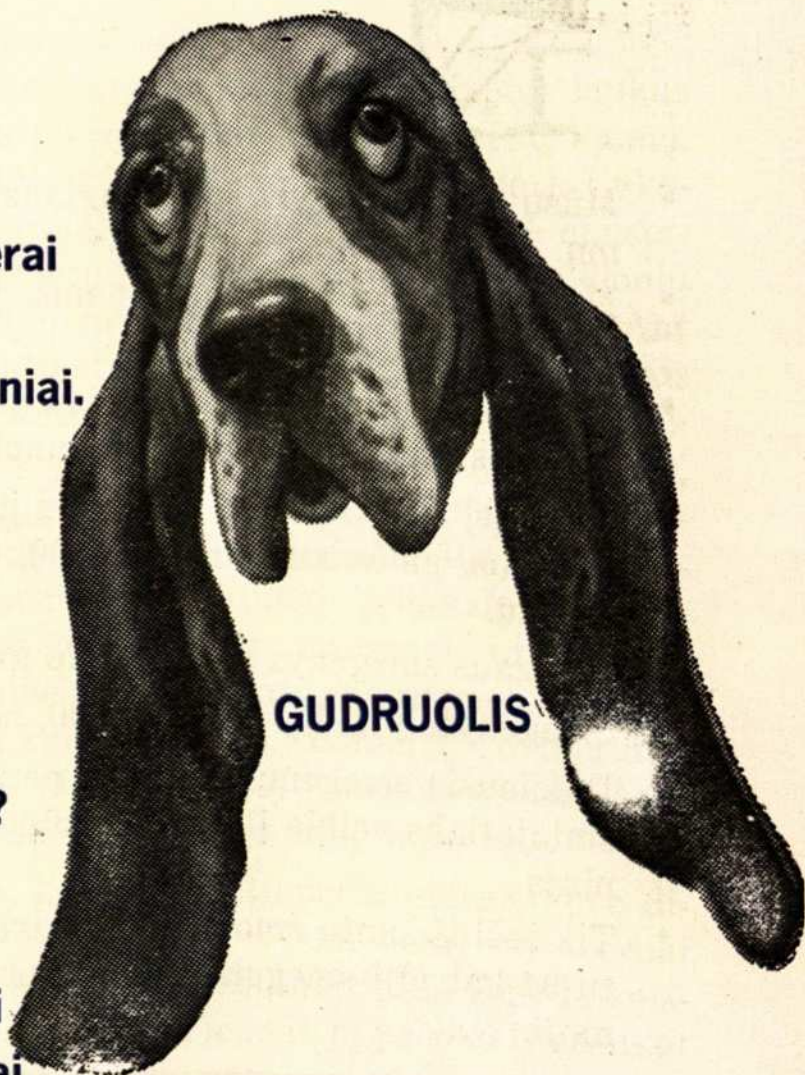
Aš Linksmutis –
Jis, žinai, kartais nelabai.
Jis Gudruolis,
Aš kvailesnis – kalbant atvirai.
Bet vistiek, mes draugai.

Ar mes pašamės – sakai?
Nevisai – tik trumpai
Ir retai,
Nes matai –
Aš toks greitas,
Jis toks lėtas...
Bet kažkaip, mes draugai!

**Mes draugai – jis ir aš.
Kartu lojame dažnai,
Aš vienaip,
Jis kitaip.
Nesvarbu, mes draugai.**

**Aš rimtesnis,
Jis jaunesnis – kaip gerai
Kad mes draugai,
Kad sutinkam taip šauniai.**

**Netikėsi... nemanai...?
Pagalvoki tik giliai,
Ar tikrai
Tie visi mūsų skirtumai
Skiria mus labai mažai,
Nes mes esame draugai...?**

GUDRUOLIS

AR ŽINAI . . .

Apie smegenis?

- Mūsų smegenys yra sudėtingiausi visų gyvų organizmų.
- Ne nuo smegenų didžio, bet nuo jų formos priklauso žmogaus gabumas.
- Vyrų smegenys sveria daugiau negu moterų — vyrų apie tris svarus, moterų kelias uncijas mažiau.
- Žmogus, normalaus gabumo, jei jis gyvens iki 70 metų amžiaus, galės atsiminti 15, 000, 000, 000, 000 atskirų dalykų.
- Žmogaus smegenys atrodo kaip grybas su kotu.
- Smegenyse yra 10, 000, 000, 000, nervų celių.
- Didžiausia smegenų masė yra perskirta į dvi dalis. Dešinioji dalis veikia į kairiąją kūno pusę, kairioji į dešiniąją.
- Tik šeši iš šimto žmonių yra kairiarankiai, kadangi kitų 94 kairioji smegenų dalis stipriau veikia negu dešinioji.

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

A. Bendorius

Po geros valandos vargingo ėjimo per šlapius laukus ir vandens apsemtas pievas, pasiekėme Vengrėnų kaimą. To kaimo ir jo apylinkių laukai yra labai kalnuoti. Užkopus ant vienos aukštos kalvos žvalgytis, pamatėme nuostabius krašto vaizdus. Pietų linkme toli už kalnelių ir klonių balavo saulės spindulių nušviestas Galadusio ežeras. Ant jo abiejų aukštų krantų stovėjo kaimų sodybos su dideliais kluonais, klėtimis ir kitais trobesiais. Jos atrodė lyg iš pilko akmens pastatytos pilaitės. Į šiaurės pusę pažvelgus, akis užkliuvo už didingo Rudaminos piliakalnio. Tas piliakalnis yra netoli Rudaminos bažnytkaimio. Jis yra vienas iš didžiausių ir geriausiai išsilaikiusių piliakalnių visoje Lietuvoje. Jį supylė iš žemių mūsų protėviai prieš daug, daug šimtų metų. Jame jie gindavosi nuo užpuolusių priešų. Nuo piliakalnio į rytus už trijų kilometrų (dviejų mylių) tyvuliuoja žemai, plačioj dauboj Rimiečio ežeras. Apie jo atsiradimą seni žmonės pasakoja tokį padavimą.

Labai seniai ten, kur dabar Rimiečio ežeras, buvo didelė pieva, apaugusi sodria žole. Vieną naktį joje bernai ganė savo jaučius ir sugulę ruošėsi migti, kai išgirdo keistą, neaiškų, bet galingą balsą. Viens iš jų pašoko ir sušuko:

— Vyrai, klausykite, kažkas lyg ūžia, lyg staugia negirdėtu balsu!

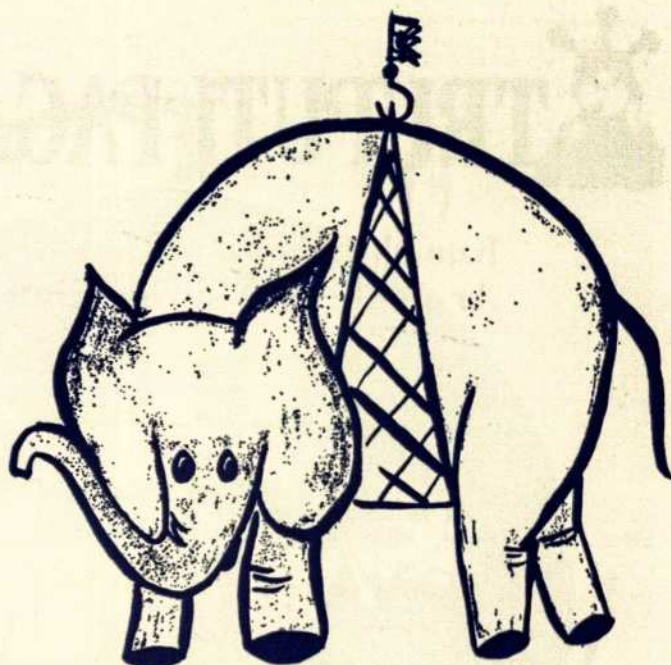
Jo draugai paklausė ištempę ausis ir nutarė, kad tai jaučiai rimoja. Mat, kai jaučiai žaisdami susiremia kaktomis imtynių, tai jie savotiškai mykia, arba, sakoma rimoja. Vyrai vėl sugulė ir užmigo. Rytą pabudo, žiūri ir savo akims netiki: ten kur buvo pieva su jų jaučiais, tyvuliuoja ežeras. Naują ežerą jie pavadino nuo jaučių rimojimo, Rimiečiu. Šis ežeras nė iš tolo negali lygintis su Galadusiu. Jis daug mažesnis ir jo krantai žemi. Į jį įteka upelis Lazdija, o išteka jau daug didesnė Kirsna. Ji yra viena iš šešių upių, kurios sudaro Šešupę.

Pasižvalgę po plačias apylinkes, ir pamatę, kad mums iš šiaurės pusės pavojus negresia, grįžome pas savo draugus į Galinių kaimą, kuris yra prie Galadusio šiaurinio galo. Po mažo poilsio, vadas išrinko keturis šaulius eiti ir išžvalgyti Galadusio pakrantę, ar ten kartais nėra pasislėpusių lenkų. Mane paskyrė tos žvalgybos komandos viršininku.

Vos tik priartėjome prie ežero kranto, kai pastebėjome būrį lenkų kitoj ežero pusėj. Ji akimirksniu išsitiesė į eilę, priklaupė ir paleido į mus šautuvų ugnį. Daviau įsakymą savo vyrams užimti tinkamas pozicijas, prisidengiant akmeniu ar laukų ežia (pakilusią žemės juosta, sudarančią liniją tarp dviejų ūkių) ir šaudyti į juos. Jie buvo geresnė padėty: mes jiems buvome pasauliui, o jie mums prieš saulę. Dėlto jie matė mus geriau, nekaip mes juos, ir galėjo tiksliau taikyti į mus. Neturėdamas kuo prisidengti, guliau ant lygaus, šlapio lauko. Tai buvo pereito rudens išakėta bulviena, kuri dabar buvo pažliugusi vandeniui. Nelaimėi, guldamas netyčia bakstelėjau šautuvo galu į žemę, ir jis užsikimšo purvu. Laiko nebuvo kada šautuvą išvalyti, todėl pirmą šūvį šaunant, šautuvo galas sprogo. Toliau šaudydamas, negalėjau taikliai taikyti.

Po ilgokai trukusio šaudymosi, pasibaigė mūsų šoviniai. Nė vienas nebuvo sužeistas, tik vienam mano draugui kulipka peršovė rankovę, o man, tėkšdama į purvą prie pat galvos, priteršė ausį. Visos kitos lenkų kulipkos lėkė

Taip keistai
jaučiuos!...

Žinau kodėl –
dar neturiu knygelės “TAI SMAGU!”
Ji pilna galvosūkių, žaidimų,
visokių užsiėmimų.
Įsigykit greit –

Jau pats laikas!

Rašykite šiuo adresu:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Conn. 06260

Kaina: 50¢

viršum mūsų, arba krito šalia, į žemę. Šoviniams pasibai-
gus, daviau įsakymą trauktis. Tai buvo pats pavojingiau-
sias momentas, nes neapšaudomas priešas galėjo ramiai,
laisvai į mus taikyti. Kulipkos zvimbė pro mus, kaip bitės,
bet mūsų nekliudė. Laimingai grįžome pas savo draugus.
Taip pasibaigė mūsų susidūrimas su lenkais prie Galadu-
sio.

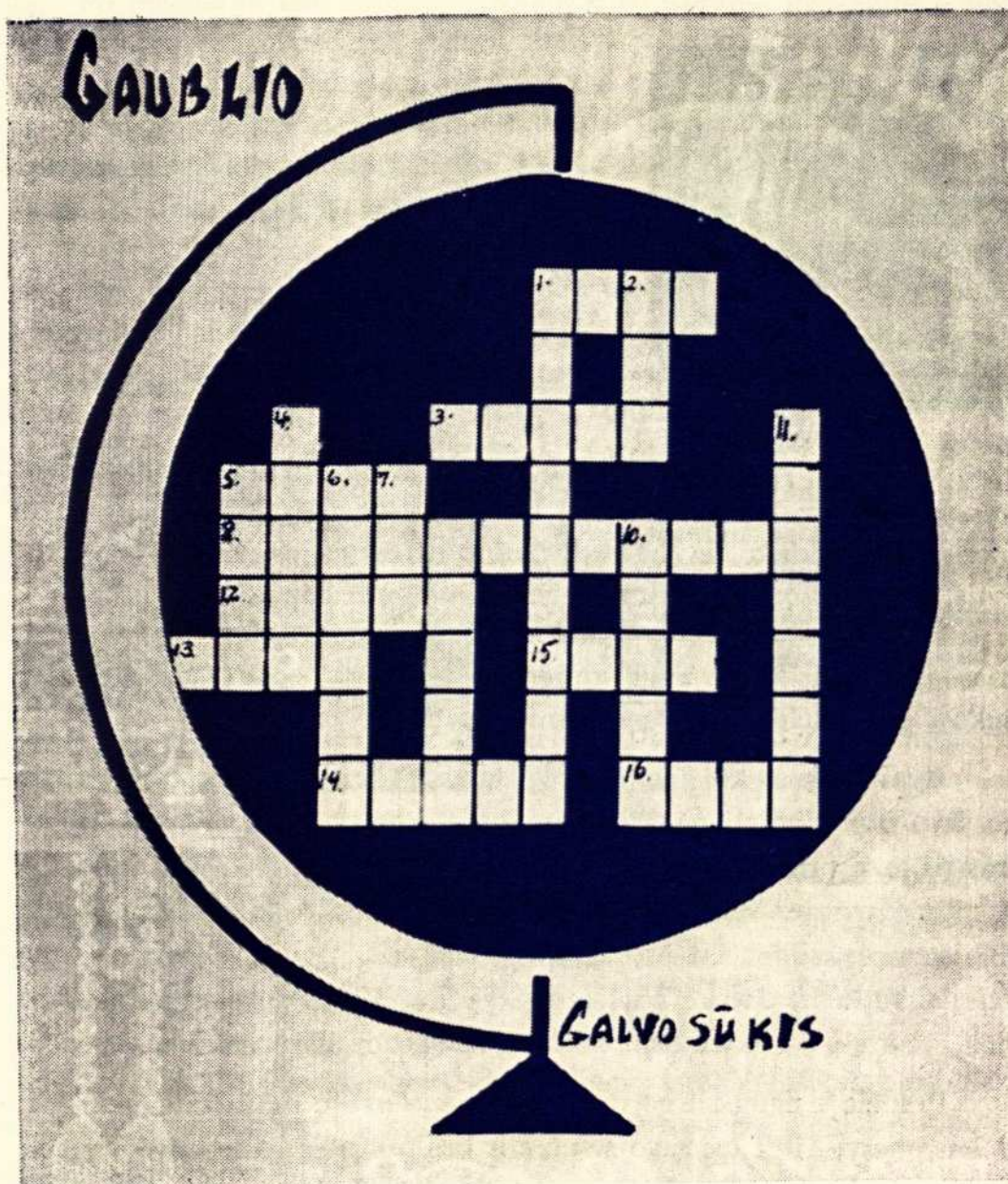

TRUPUTĮ PAGALVOK

Kuo skiriasi keturi broliai medžiotojai?
Ar galite juos suvienodinti?

Skersai:

1. Šitas pyragas ne jums, bet
3. Lengvas, minkštas ir švelnus.
5. Jūs supate, tu
8. Vadovėlis.
12. Priešingybė žodžio "smukti".
13. Aš kasiau, jis
14. Girdėjimo organas.
15. Raitelis
16. Sangražinis įvardis.

Žemyn:

1. Tas, kuris moko.
2. "Aš" daugiskaitoj.
4. Skaičius be skaičiaus.
5. Eina paskui.
6. Paukštis, kuris dieną nemato.
7. "Imti" sutrumpinta.
9. Žmonių linijos arba
10. Kur Adomas ir Ieva gyveno.
11. Pateko į ligos būklę.

(Atsakymai 26 psl.)

VALDUKAS

E. Gimbutienė

Valdukas, spėkit kas jis per vienas? Aišku, mano draugas šuniukas, kuris buvo mūsų namuose, kai dar su sesute tebebuvome mažos mergaitės. Valduko tėvelis padovanojo mamytei jos vardo dieną. Mažytis, bato ilgumo sutvėrimėlis gulėjo kaspinu papuoštame krepšelyje ir sukaliodamas savo ilgąjį snukutį, gailiai unkštė. Kai mamytė paėmusi jį sau ant kelių, paglostė ir uždengė žiursto galu, šuniukas susisuko į baronkėlę ir tuoj patenkintas užmigo.

Ilgai tarėmės kokį jam vardą davus. Aš siūliau "Dešrelė"; tikrai su savo ilgu į volelį panašiu kūneliu ir trumpomis kreivomis kojytėmis jis man priminė tą gyvąją dešrą, kurią mačiau išpaisytą vaikų pasakėlių knygoje. Mama manė, kad "Rudžiukas" tiks geriau: šuniuko kailis buvo žvilgančiai juodas, bet snukutis, kojos ir papilvė buvo šviesiai rudos spalvos. Tėtukas jį pavadino Valduku. — Valduk, Valduk, Valduk, — sklandžiai skambėjo. Taip ir liko Valdukas.

Pradžioje daug vargo turėjome su tuo nauju mūsų žaisliuku. Valdukas, matyti, ilgėjosi savo sesučių ir brolių: jų lizde buvo visas šešetukas — ir savo motinos, kaimynų šunytės Žalčiukės. Reikėjo jį dažnai šiltu pienu palakinti ir paguldžius į jo lovytę — krepšį — šiltai užkloti. Naktį nekartą pabUSDavo ir "verkdavo", kol mamytė nepaimdavo į savo lovą. Reikėjo šuniuką mokyti švaros — prausti, vesti į lauką pasivaikščioti. O kiek jis mums nuostolių padarydavo! Į skutečius sudraskydavo ant grindų paliktas kojines, pirštines, apgrauždavo batus, kaliošus, pagadindavo mažesnių vaikų žaisliukus. Kad ir išlupdavo jį mamytė, nutvėrusi prie tokio darbo, kažkaip nepykdavom. Toks tas šnelis buvo mielas ir tiek jis mus prijuokindavo, kovodamas su didesniu už save tėvelio kaliošu!

Po pusmečio, kai Valdukas pakankamai užaugo, pradėjom jį mokyti visokių prašmatnybių. Pirmiausiai jis išmoko "prašyti". Atsitūpęs ant už pakalinių kojyčių, pamojodavo priešakinėmis tris kartus ir po to sudėdavo kryžmiai vieną ant kitos. Už tai gaudavo gabaliuką cukraus ar kokio kito skanumyno. Vėliau užtarnautą cukraus gabaliuką padėdavom jam ant snukučio galo: vargšas gyvulėlis turėjo stovėti nejudėdamas, kol nepasakydavom "pif" — tada Valdukas vikriai išmesdavo aukštin tą savo cukrų ir čia pat pagavęs, sukramtydavo. Vėliau Valdukas išmoko surasti bei atnetši toliau numestą pagaliuką ar sviedinį. Kai visai suaugo ir sustiprėjo, mūsų virėja išmokė jį prinešti malkų. Mat, anais laikais nebuvo dujinių ar elektrinių viryklių. Maistui virti buvo naudojami trumpi, plonai suskaldyti medžio gabaliukai. Tik atlikęs tą savo dienos darbą, šuo galėjo gauti pietus ir eidavo pailsėti į savo buveinę — lyg urvą po duonai kepti krosniu (duonkepe). Pagaliau išmokėme Valduką nešioti smulkius pirkinius. Net ir tokius jam svarius dalykus, kaip mėsa, sūris, pyragas, jei nesverdavo daugiau svaro ir buvo gerai įvynioti. Šuo puikiausiai parnešdavo namo. Reikėjo tik ant slenksčio atimti iš jo tą ryšulėlį ir už darbą duoti jam ką užvalgyti. Laiku nepastebėtas, Valdukas pirkinį nusinešdavo į savo namus po krosnimi ir pats nudraskęs popierius skaniai suėsdavo.

Su laiku Valdukas pragudrėjo ir pats niekieno nepamokytas išsigalvodavo visokių pokštų. Taksų veislės šunes iš prigimties mėgsta medžioklę — pagauna jaunus kiškiukus, šeškus, kiaunes, kartais net iškasa iš urvo mažus lapiukus. Kadangi gyvenome mieste, Valdukas pasitenkino žiurkėmis, kurių vis ateidavo pas mus iš gretimų senų maisto sandelių. Beveik nepraeidavo diena, kad Valdukas, suplukęs, iki kraujo sudraskytu snukučiu nepadėtų mamai po kojų savo sumedžioto laimikio.

Valdukas, kaip ir visi šunes, nemėgo pasilikti namuose, kai mes kur toliau iškeliavdavom. Gyvenome priemiestyje ir važiuodavom į bažnyčią ar į kokį subuvimą, turėjome keltis per didelę upę. Kadangi ten nebuvo jokio tilto, tai vasarą naudodavomės garlaiviu, o žiemą elektriniu tramvajumi, kurio bėgiai buvo ištiesti tiesiai ant ledo. Rusijos gilumoje žiema yra labai pastovi ir storiausias ledas išsilaiko nuo lapkričio iki kovo pabaigos. Valdukas puikiai žinojo, kad nei bažnyčioje, nei kokiam vaidinime jis nebuvo laukiamas svečias. Kad jo neužrakintų namuose, pajutęs, kad žmonės ima rengtis, iš anksto pražūdavo iš namų. Persikėlę per upę, rasdavom jį belaukiantį prie bažny-

čios durų. Pasirodo, jis nubėgdavo prie ankstyvesnio laivo (jie plaukdavo apie pusvalandį), įsimaišydavo tarp keleivių kojų ir niekieno nepastebėtas pasislėpdavo kol laivas nutoldavo nuo kranto. Tuomet išlisdavo ir užšokęs ant suolo lodavo iš džiaugsmo, kiek tik jėgos išneša. Negi dabar kas mes į vandenį? Laivo kapitonas matyti, buvo šunų mėgėjas, tai šuo taip ir keliaudavo, kai jam ūpas užeidavo.

Žiemą Valdukas važinėjo pats vienas tramvajais. Mūsų stotis buvo galinė, kur visuomet keletą vagonų laukė eilės. Čia jam buvo nesunku nepastebimam įlįsti ir pasislėpti po suolu.

Vasaros karščiams prasidedant, mūsų šeima išvažiuodavo vasaroti į nuošalią vietą, į kurią reikėjo bent valandą keliauti traukiniu. Pradžioje pasiėmėm Valduką kartu, bet kai jis ėmė medžioti kiškiukus gretimose giriose, tėvelis nutarė jį palikti mieste. Bet Valdukas visai nenorėjo sutikti su šiuo nutarimu — sekančiu traukiniu pats atvažiavo! Ir žinok tu man į kokį traukinį įlįpti ir kuriame sustojime išlįpti! Mūsų vasarnamis buvo visai netoli stoties. Mes vaikai įpratome vis nubėgti prie vakarinio traukinio pasitikti, jei kas iš pažįstamų sumanytų atvažiuoti. Dažnai sutikdavom tik Valduką — eina šuo uodegą vizgindamas, galvą iškėlęs. Visai negelbėjo, kad tėtukas kas rytą į darbą važiuodamas vėl veždavo jį į miesto namus.

Daug Valdukas įdomių nuotykių turėjo, daug visokių staigmenų mums pridarydavo, bet apie tai gal kitą kartą. Gal ir jūs, "Eglutės" skaitytojai, patys turite šuniuką ar katytę apie kuriuos galėtumėt įdomių dalykų papasakoti? Pabandykit!

Gaublio galvosūkio atsakymai (psl. 23): Skersai: 1. mums, 3. pūkas, 5. supi, 8. elementorius, 12. kilti, 13. kasė, 14. ausis, 15. joja, 16. savo. Žemyn: 1. mokytojas, 2. mes, 4. nulis, 5. seka, 6. pelėda, 7. imt, 9. eilės, 10. rojus, 11. susirgo.

"EGLUTĖS"

METINĖ ŠVENTĖ

PUTNAME

Vėliavos pakėlimas Šventės pradžioje.

Registracija

New Britain vaidina "Gėlės mamytei".

V. Meilus domisi kn. "Tai smagu!"

BUVO SMAGU!

1964 metų "Eglutės" šventės atsiminimai linksmi ir smagūs. Birželio 7 d., Putnamą užvaldė "Eglutės" skaitytojai besijdomaują savo laikraščelio gimtine ir pasiruošę pabendrauti su kitais čia atvykusiais. Visi kartu dalyvavo vėliavos pakėlime, šv. mišiose ir programoje, kurioje buvo suvaidinti net du vaidinimai: New Britain lituanistinės mokyklos "Gėlės mamytei" ir Worcester Šv. Kazimiero lituanistinės mokyklos "Raudonkepuraitė". Bendri žaidimai ir šokiai dar labiau nuotaiką pagyvino.

Šių metų puikiai pavykęs bandymas — piešinių konkursas — atnešė įdomių rezultatų. Laimėtojų paveikslai ir pavardės sutalpinti žemiau, o pagyrimus nusipelnijo Vaidotas Mikalauskas, Rimas Zdanys, Vytenis Izbickas, Laima Pauliukonytė, Algimantas Rajackas ir Asta Dabrilaitė.

Rūta Augiūtė 11 m. laimėjo pirmą vietą piešinių konkurse už piešinį "Baltijos dugne".

**Viktorė Gylytė 5 m. laimėjo
antrą vietą piešinių konkurse
už spalvų derinį.**

Iritė Virkutyte 12 m. laimėjo trečią vietą už gamtovaizdį.

MŪSŲ KŪRYBA

Į MOKYKLĄ

Kai rugsėjis prasidėjo,
Man širdelė sudrebėjo.
Geros dienos jau praėjo,
Į mokyklą eit reikėjo.

Knygos, sąsiuviniai, pieštukai
Reikia imti į rankutes,
Ir pamiršus vasarėlę,
Eiti vėl į mokyklėlę.

Bernadeta Miliauskaitė
Worcester, Mass.

*K. Donelaičio lituanistinės mokyk.
mokinių kūryba*

RUGSĖJIS

Jau ir ruduo prasidėjo.
Ūkininkai rugius sėja:
Beria grūdus į dirvoną,
Kad turėtų šeimai duonos.
Pavergtoje Lietuvoje
Ūkininkas vargsta;
Ne į savo juodą žemę
Rugių grūdus barsto.
Rugsėji žuvo Mindaugas didis,
Pirmas tikrasis Lietuvos karalius.
Gi Tautos šventėj — rugsėjo
aštuntą —
Dingo Vytauto karūna iš lenkų
valios.

Rugsėji vyko Kražių skerdynės,
Rugsėji draudė raidės lotynų.
Rugsėjis pilnas ir mūs gadynės
Antro Pasaulinio karo baisybių.

Lakūnas Vaitkus per Atlantą
skrido,
Nepasiekė Kauno, nes tur būt
paklydo.

Rugsėji gimė garsūs žmonės:
Viens iš jų — tai Čiurlionis.
Ne tik piešė, bet ir kūrė.
Jo simfonijos — "Miškas",
"Jūra".

Rugsėji grįžtam mes į mokyklą
Mokslu atsiekti šviesaus rytojaus.
Kad būtų miela mūsų tėveliams
Ir gera dirbti mūs mokytojams.

KAIP ATSIRADO VAIVORYKŠTĖ

Labai senais laikais kryžėiviai užpuolė Lietuvą. Karas buvo skubus, nes kryžėiviai buvo stipresni. Kryžėiviai beveik lietuvius sumušė. Lietuviai iškeldavo vėliavą, o kryžėiviai ją sunaikindavo. Dabar lietuviams buvo likę tik viena vėliava. Jie ją iškėlė. Dievas nenorėjo, kad kryžėiviai laimėtų. Jis paėmė tą vėliavą ir iškėlė į padangę ir traukė ją, kol pasidarė tokia ilga, kad kiekvienas žmo-

gus Lietuvoje ją galėjo matyti. Kai Lietuvos kareiviai ją pamatė, sukaupė visas savo jėgas ir sumušė priešus. Dievas tas spalvas taip mėgo, kad jis nutarė per kiekvieną lietų tas spalvas iškelti į padangę.

Taip ir šiandieną Dievas po lietaus iškelia lietuvišką trispalvę. Tai vaivorykštė. Kai mes ją pamatome, turime pagalvoti apie Lietuvos laisvę.

*Linus Kojelis
Los Angeles, Calif.*

MOKYKLĖLĖN

Anksti rytą pabundu,
Laikrodėlin žvilgtėriu,
Iš lovelės šoku.

Poterėlius atkalbu,
Akeles apsiprausiu,
Pusrytėlį valgau.

Knygeles pasiimu,
Ir trumpai "sudie" tariau —
Mokyklėlėn bėgu.

*Linus Surdokas
III sk. mokinyss
Baltimore, Md.*

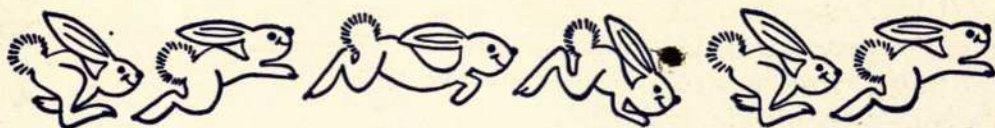

LITUANISTINIŲ MOKYKLŲ LAIKRAŠTĖLIAI

Mokslo metų pabaigoje išėjo:

Vyturėlis — Marquette Parko lituanistinės mokyklos leidinėlis suredaguotas mokinių kolektyvo su B. Beleškienės ir Kazio Veselkos pagalba. Spausdintas Morkūno spaustuvėje.

Žiburėlis — Cicero Aukštesniosios Lituanistikos Mokyklos laikraštėlis, birželio numeris 5. Redaktorė: Jazmina Baukytė, piešiniai: R. Baukytės ir L. Stakytės, redakcijos globėjas: Česlovas Grincevičius.

"EGLUTĖ" DĖKOJA

Mortai Kurlianskaitei, kuri "Eglutei" paaugojo laimėtus \$10.00 dolerių. "Eglutė" tikrai įvertina tavo auką, Morta!

Gintarėlei Gečytei (3-jų metų amžiaus), kuri, pati negalėdama "Eglutės" šventėje dalyvauti, atsiuntė savo sveikinimus ih auką mėgiamam laikraštėliui paremti. Labai ačiū, Gintarėle!

Rugsėjo ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
Larch

1. Egidas, Verena / Daugvinas, Burvilė
2. Steponas, Maksima / Protenis, Tugaudė
3. Pijus X, Erazma / Sirtautas, Mirga
4. Ultanas, Rozalija / Karigaila, Gerimantė
5. Alvitas, Laurentas / Erdenis, Dinga
6. Letas, Beata / Vaištautas, Skuda
7. Alkmundas, Regina / Barintas, Dita
8. **MARIJOS GIMIMAS**
Adrijonas, Etelburga / Vytautas, Daumantė
9. Gorgonas, Osmana / Vindminas, Gasta
10. Mikalojus, Menodora / Tautgirdas, Dargvilė
11. Almiras, Helga / Stautas, Guta
12. **MARIJOS VARDAS**
Jeronidas, Ensvida / Vadotas, Tolminė
13. Nektaras, Eulogas / Birmantas, Banga
14. **ŠV. KRYŽIAUS IŠAUKŠTINIMAS**
Krescencijonas, Saliustija / Eisvinas, Dringa
15. **SKAUSMINGOJI DIEVO MOTINA**
Rolandas, Melita / Visimantas, Nautinga
16. Kornelis, Liudmila / Rimgaudas, Norimantė
17. Lambertas, Kolumba / Mantvinas, Ašminta
18. Juozapas iš Kupertino, Regintridas / Mangaila, Aura
19. Januaras, Konstancija / Girvinas, Praurimė
20. Eustakas, Pilypa / Stegutas, Gata
21. Matas, Ifigenija / Kantotas, Viskintė
22. Tomas iš Villanovos, Emerita / Tarvinas, Virma
23. Linas, Teklė / Galintas, Taga
24. **MARIJA BELAISVIU IŠPIRKĖJA**
Rustikas, Germaras / Gedvinas, Sana
25. Kristoforas, Ričarda / Jaunutis, Gelida
26. Kiprijonas ir Justina / Vydenis, Gintarė
27. Kozmas ir Damijonas / Kovaldas, Daugilė
28. Vaclovas, Lijoba / Tautvydas, Visgirdė
29. Mykolas Arkangelas, Gudeliija / Kešgaila, Lita
30. Jeronimas, Sofija / Žymantas, Tyda

89333

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!